

Patinás épület, kiváló igazgató

Mészáros Tibor

– Milyen szempontok szerint értékelik az iskolák teljesítményét?

– Egy bizottság készíti el a rangsort. Korábban még voltak benne szubjektív szempontok is – például az iskola külleme, felszereltsége –, de ma már szinte kizárólag jól mérhető, objektív paraméterek alapján alakul ki a sorrend. A kritériumok közé tartozik a 6., a 8. és a 10. évfolyamoknál minden évben elvégzett kompetenciamérés eredménye. Ezekkel nagyon jól állunk, mert matematikából a 28., magyarból pedig az 52. hely a miénk. A mérésben benne vannak még az érettségizők matematikából, idegen nyelvekből, történelemből, valamint magyar nyelv és irodalomból elért pontszámai is. Természetesen beleszámítanak a továbbtanulási eredmények is, ahol azt mérik, hogy egy-egy iskolából hány diák jut be a legjobb főiskolákra és egyetemre, ugyanakkor benne vannak az összesítésben az országos középiskolai tanulmányi versenyeken elért sikerek is. Ezek alapján elég reális összehasonlításra nyílik lehetőség. Már negyedik éve készítik el ezt a rangsort, és mi mindig belefértünk az első százba.

– Hogyan alakultak a helyezések az évek folyamán?

– Az első évben az 53. helyen végeztünk, a másodikban meglepetésre a 48. lett az iskola, a harmadikban a 70. helyet foglaltuk el, most pedig az 58.-at. Azt hiszem, a közel ezer gimnázium és szakközépiskola közül tartósan az első százban lenni, elég szép eredmény.

– Mi okozhatja az ingadozást?

– Ha a tanítás színvonalát teljesen egyenletesnek vesszük, akkor is van rajtunk kívül álló ok, mégpedig az, hogy milyen képességű gyerekekből áll a diákság. Viszont minél jobb az iskola híre, annál inkább az éltanulók jelentkeznek hozzánk.

– Hogyan válogatják ki azokat, akiket felvesznek?

– Mint sok más középiskola, mi sem készítünk saját felvételi anyagot, a központot használjuk. Ez kétharmad részben befolyásolja a felvételi sikerét, a maradék egyharmadot a gyerekek előző iskoláiból hozott pontok adják. Ez a felvételi szisztéma alkalmas arra, hogy a közel négyszeres túljelentkezésből kiválogassuk a legjobbakat. Mi szóbeli felvételt nem tartunk, mert szerintünk nincs annyi hozadéka, mint amennyi plusz munka jár vele.

– A Szerb Antal Gimnázium nem volt mindig ilyen sikeres. Az Ön vezetése alatt nyerte vissza régi fényét. Mi az eredményesség titka?

– Azt hiszem, szerencsés döntés volt a hat évfolyamos, az öt évfolyamos nyelvi előkészítő és a négy évfolyamos rendszer párhuzamos alkalmazásának bevezetése. Azok a tanításszervezési módszerek, amelyeket alkalmazunk, meghozták az eredményeket. Beváltak a csoportbontási elveink, amelyek nemcsak tantárgyankénti, hanem képesség és tudás szerinti bontást is jelentenek. Pályáztunk, és bekerültünk a TÁMOP 3.1.4. kóddal jelzett Társadalmi Megújulás Operatív Programba, amely új tanulásszervezési és módszertani elvek bevezetését, illetve új eszközök – például interaktív táblák – alkalmazását tette lehetővé. Mindez új szemléletet, korszerűbb látásmódot hozott, amit a tanári kar többsége elfogad, és az eredmények igazolják a létjogosultságát. Ezzel egy kicsit közelebb kerülünk a diákok nehezen követhető mértékben felgyorsult világához. Ugyanakkor vigyáztunk arra, hogy az olyan értékek, mint a tanári tekintély és a hagyományos munka legyen továbbra is az itt folyó oktatás alapja. Én továbbra is azt gondolom, hogy a gimnázium alapvető feladata a diákok felkészítése a felsőfokú intézményekben való tanulásra. Ebben kétségtelenül eredményesek vagyunk, hiszen tanulónk 80-85 százalékát fel is veszik a főiskolákra és az egyetemre. Itt azonban feltétlenül meg kell említenem, hogy ennek az iskolának a „szociokulturális” környezete rendkívül kedvező. Ez a félig városi, félig falusi világ, az együttműködő szülők, a támogató Önkormányzat és a fenntartóhoz fűződő jó kapcsolatunk is feltételei a sikeres működésnek.

A 100 legeredményesebb középiskola listáján a cinkotai Szerb Antal Gimnázium évek óta előkelő helyet foglal el. A siker titkáról a közelmúltban ötödik igazgatói ciklusát megkezdő Inotai István igazgatóval beszélgettünk.

– Szeptemberben ötdször választották újabb öt évre az intézmény igazgatójává. Hogyan jutott el idáig a pályán?

– Kerülő úton. Budapesten születtem, édesapám jogi diplomával Horthy hadseregének tisztje, édesanyám pedig adminisztrátor volt egy tervezővállalatnál. Apám ezzel az ajánlólevéllel csakhamar egy bakelitprelő üzem segédmunkása lett. Én nagyon mást hallottam a világról otthon és az iskolában, de ezzel akkoriban nagyon sokan voltunk így. Lehet, hogy ez is hozzájárult ahhoz, hogy

mindig nagyon érdekelt a történelem. Az érettségim ebből a tantárgyból dicséretet kaptam, ami arra indított, hogy az Országos Széchényi Könyvtárban vállaljak munkát, nem sokkal ezután pedig beiratkoztam az ELTE történelem-könyvtár szakára. Az egyetem mellett továbbra is a Széchényiben dolgoztam, amely 1983 és 1985 között költözött fel a Nemzeti Múzeumból a Várba. Ott egy gyönyörű feladatot kaptam: a történelemtudományi olvasóterem anyagának összeállítását bízták rám, és néhány kollégámra. Ezután megnyílt a könyvtár, a látogatók viszont nem jöttek, én pedig nem szerettem 30 ezer történelmi kötet kissé unalmas társaságában magányosan ücsörögni.

Ismereteim bővülésével egyre inkább érlelődött bennem, hogy tanítani szeretnék. A Fővárosi Tanács koordinációs irodája ajánlotta, hogy menjek Cinkotára. Első alkalommal azt hittem, már többször körbeutaztam a Földet, mire a 45-ös busszal megérkeztem a gimnáziumhoz. Nekem már az Őrs vezér tere is vidéknek számított, és kis túlzással azt mondhatnám, azt hittem, Cinkota olyan messze van, hogy oda útlevel is kell. Akkor nem gondoltam, hogy ilyen hosszú időre itt maradjak.

– Egy gimnázium zajos világa, egészen más, mint egy könyvtár csendje. Hogy sikerült a beilleszkedés?

– Úgy érzem, gyorsan beilleszkedtem, megtaláltam a közös hangot a diákokkal és a kollégákkal is. Többen voltunk fiatal tanárok telve tettvággyal, és voltak ötleteink, amelyeket igyekeztünk megvalósítani. Rendeztünk például diáknapra, hogy megkérdézzék, mi is ez a szervezkedés, és miért éppen a dualizmus korát választottuk témául. Aztán amikor látták, hogy nem a rendszert akarjuk megdönteni, „leszálltak rólunk”. Amikor 1992-ben elődöm, Kovács Kálmán lemondott, pályázatot írtak ki az igazgatói állás betöltésére. Két éven keresztül nem találtak megfelelő utódot, és addig engem bíztak meg az iskola vezetésével. Mindez olyan jól sikerült, hogy 1994-től a harmadik évet már kinevezett igazgatóként kezdeztem el. Ezután még négyszer választottak újra, úgyhogy most az ötödik ciklusomat kezdem meg a Szerb Antal Gimnázium élén. Közben elvégeztem a Budapesti Műszaki Egyetem Közoktatás Vezetői szakját, majd harmadik diplomámat ismét az ELTE BTK-n, a Társadalom és állampolgári ismeretek szakon szereztem. Ráadásként két évvel ezelőtt még elvégeztem a Pázmány Péter Katolikus Egyetemen a Mentorpedagógus szakot is.

– Mit tervez a következő 5 évre?

– Úgy érzem, jelenleg nincs szükség nagy korrekciókra. Persze meg kell ismernünk a tanügyi reform újdonságait, és követnünk kell azokat, de ha a megkezdett úton haladunk tovább, akkor azt hiszem, jó irányba tartunk, és hosszú időre megőrizhetjük helyünket a 100 legjobb középiskola előkelő mezőnyében.

